

Transatlantická solidarita dostává trhliny

 zvedavec.news/komentare/2022/10/9381-transatlanticka-solidarita-dostava-trhliny.htm

O vyhlídkách na to, že se Evropa stane okrajovým a druhořadým mocenským centrem

Vladimír Mikheev

28.10.2022 Komentáře Témata: Energetika, Evropa, NATO, Liberalismus 1682 slov

Zima ještě neklepe na dveře Evropanů a Američanů, kteří jsou rukojmími „matky všech bitev“ NATO proti Rusku, ale ve veřejném prostoru se již objevují první záblesky zdravého rozumu.

Na obou stranách Atlantiku se téměř současně objevili dosud nesmělí disidenti. Nesměle vyzývali k úpravě strategického kurzu kolektivního Západu s cílem oslabit a rozložit Rusko za cenu války do hořkého konce a do posledního Ukrajince.

V podšívce tohoto alternativního pohledu není pacifismus, ale jen holá, cynická vypočítavost.

Hospodářství EU na konci prvního kola

Po uvalení blokády na ruský zemní plyn a faktickém odmítnutí Norska, Alžírsko a Kataru kompenzovat klesající objemy dovozu uhlovodíků Gazpromu zůstává EU v hrdé osamělosti jediný dodavatel, Spojené státy. Podíl amerického LNG na evropském dovozu se letos již téměř ztrojnásobil z 20 % na 60 %.

Evropa si nemůže neuvědomit rozsah hrozícího hospodářského a následně i sociálního tsunami. Vyděračské ceny účtované zejména korporacemi za Atlantikem budou mít dva důsledky. Zaprvé, vzhledem k tomu, že v současném tržním prostředí zisky ropného a plynárenského sektoru v USA vzrostly o 200 % a akcie hlavních

energetických společností od začátku roku vyskočily o třetinu a vykazují trvalý růstový trend, začne nevyhnutelně docházet k přelévání investic do americké ekonomiky.

Za druhé, růst nákladů na energetické zdroje zvýší výrobní náklady a ztrátu konkurenceschopnosti evropských vývozních produktů. To znamená, že deindustrializace Evropy bude pokračovat rychlostí foxtrotu.

Ve Francii loni v létě zkrachovalo 9 000 podniků. Francouzská banka Societe Generale téměř lapá po dechu. Švýcarská Credit Suisse a německá Deutsche Bank se ocitají v chaosu. Pokud by se opakoval příběh Lehman Brothers, Evropa by mohla lehnout popelem.

Není náhodou, že excentrický, ale nesmlouvavý bývalý řecký ministr financí Yanis Varoufakis již dlouho varuje, že se blíží hospodářský kolaps Evropské unie.

„Ostrý galský rozum“

„Zachmuřený německý génius“ (A. Bloch) se zřejmě vyznačuje neuspěchanou tupostí. Byl to tedy „bystrý galský smysl“, který jako první vyhodnotil vyhlídky na to, že se Evropa stane okrajovým a druhořadým mocenským centrem. Stalo se tak poté, co francouzští analytici vypočítali pravděpodobný konec zimní a následně jarně-letní kampaně vedené zeměmi NATO proti Rusku na ukrajinském válčišti. Spočítali si to a začali mít vážné obavy.

Francouzský ministr hospodářství, financí, průmyslu a digitální suverenity Bruno Le Maire (ten samý, který slíbil, že sankcemi rozcupuje ruskou ekonomiku) ve svém projevu v Národním shromáždění (dolní komoře francouzského parlamentu) vyzval k zabránění „ekonomické dominanci USA“ nad Evropou .

Francouzský prezident Emmanuel Macron je rozhořčen: „Americký plyn je na domácím trhu 3-4krát levnější než cena, za kterou ho mohou kupovat Evropané. Existuje dvojí metr. Macron oznámil, že

hodlá „tuto otázku otevřít během své prosincové návštěvy USA“. Nebylo by na začátku zimy pozdě diskutovat o „dvojím metru“? V EU již byla z důvodu akutního nedostatku energie uzavřena téměř každá desátá ocelárna, každý pátý závod na výrobu hnojiv, 27 % závodů na výrobu křemíku a feroslitin a polovina závodů na výrobu primárního hliníku.

Symptomatické je, že v říjnu byla zveřejněna zpráva s názvem „Škola ekonomické války“ vypracovaná univerzitou napojenou na francouzskou rozvědku a kontrarozvědku. S odkazem na agresivní akce anglicky mluvících velmocí, Velké Británie a USA, proti francouzským společnostem Alstom a Naval Group, odpovídají autoři stostránkové analýzy na otázku „Kdo je nepřítel?“ bez jakýchkoli výhrad. Nepřátelé Francie jsou podle nich ve Washingtonu a Londýně, nikoli v Pekingu a Moskvě.

Disidenti se vydali na Capitol Hill

Prozření těchto Francouzů je důkazem nepořádku v transatlantickém táboře a špatnou zprávou pro kyjevský režim. A největší „zrada zradnaya“ číhá, pokud se rozkol v táboře demokratů ve washingtonském regionálním výboru začne prohlubovat.

Skupina 30 členů dolní komory amerického Kongresu zaslala Bílému domu společný dopis. Kongresmani vyzvali prezidenta Bidena, aby ekonomickou a vojenskou podporu Ukrajině doplnil „aktivním diplomatickým tlakem a zdvojnásobil úsilí o nalezení realistického rámce pro příměří“. Alternativou k diplomacii je vleklý válečný konflikt, s nímž jsou spojeny jak jistoty, tak katastrofická a neznámá rizika.

Důvodem vzniku sekty nespokojenců v Demokratické straně, jak upozorňuje deník The Washington Post, byla skutečnost, že „katastrofální dopady války jsou stále více pociťovány daleko za

hranicemi Ukrajiny, včetně rostoucích cen potravin a plynu ve Spojených státech a prudce rostoucích cen pšenice, hnojiv a pohonných hmot“.

Deník The Wall Street Journal zase upozornil na důležitý bod výzev disidentů: podle nich by se měly prozkoumat bezpečnostní záruky pro všechny strany konfliktu a měly by se uvolnit některé sankce, aby bylo možné obnovit intenzivní dialog s Ruskem.

Tento kousek některých demokratů se téměř shodoval s oznámením Kevina McCarthyho, který je tipován na republikánského předsedu Sněmovny reprezentantů. Tento kongresman ze státu Kalifornie spolu se svými kolegy v květnu hlasoval proti balíčku pomoci kyjevskému režimu ve výši 40 miliard dolarů. Nedávno prohlásil, že Američané, kteří „se ocitnou v recesi, nebudou chtít vypsát Ukrajině bíanco šek ... prostě to neudělají“.

Titulek ve Financial Times je výmluvný: „Ukrajinští představitelé jsou „šokováni“, protože republikáni hrozí, že zaujmou zdrženlivější postoj k pomoci“.

Postavení disidentů na Kapitolu je v neposlední řadě dáno únavou jejich voličů. Podle průzkumu se ve srovnání s březnem zvýšil počet republikánských voličů, kteří se domnívají, že USA příliš velkoryse pomáhají kyjevskému režimu, o 9 % na 32 %. Průzkum Pew Research zároveň ukázal, že podíl Američanů, kteří se zajímají o dění na Ukrajině, klesl v září z 55 na 38 procent.

Na Ukrajině nás demokraté zatáhli do nesmyslné a nebezpečné války. Logika publikace je, soudě podle stylu, vypůjčena z nekomplikovaného uvažování průměrného Američana: „Biden říká, že budeme podporovat Ukrajinu 'tak dlouho, jak to bude nutné'. Jak dlouho to bude trvat? Co je cílem? A jaká bude cena za „tak dlouho, jak to bude potřeba“? Zahrnuje to také nekonečné hromadění nových dluhů? Věčná inflace? Benzín za deset dolarů? Putin má 6 000

jaderných zbraní a raketové systémy k jejich dopravě. A je zahrán do kouta, štouhán a popichován. Možná bychom si měli hledět svého, než bude pozdě. Celé je to šílenství.“

Na závěr je třeba zdůraznit názor amerického politologa Patricka Buchanana, který byl předním poradcem tří amerických prezidentů – Richarda Nixona, Geralda Forda a Ronalda Reagana: „Ve skutečnosti byla Ukrajina po celé 19. a téměř celé 20. století součástí Ruska a byla řízena z Moskvy. Tato skutečnost nikdy neznepokojovala Spojené státy, které jsou od těchto zemí vzdáleny 5000 mil.“ A dále: „Náš životní zájem – zabránit válce s jaderně vyzbrojeným Ruskem – se může brzy dostat do konfliktu se strategickými vojenskými cíli.“

V roce 1962 se Kennedy rozhodl pro „kompromis“

Pozoruhodné jsou stále častější zmínky v komentářích politiků a tisku o kubánské krizi, kdy (oblíbená fráze, opakovaná v různých obměnách) „svět byl 13 dní na pokraji třetí světové války“.

Například americký National Interest píše: „Prezident Biden má pravdu, když varuje před možnou eskalací ukrajinské krize v Armagedon. Větší nebezpečí jaderné katastrofy tu nebylo od kubánské krize v říjnu 1962.“

Připomeňme, že důvodem, proč Sovětský svaz rozmístil na Kubě do 14. října 1962 40 raket středního doletu (cca 3 600 km) R-12 s jadernými hlavicemi, bylo předchozí rozmístění amerických balistických raket středního doletu PGM-19 „Jupiter“ v roce 1961 na pěti základnách v okolí tureckého města Izmir. Tyto Jupitery s doletem až 2 500 km a dobou letu přibližně 10 minut dávaly USA možnost překvapivého prvního úderu proti velkým průmyslovým centrům včetně Moskvy.

Caitlin Johnstoneová, populární nezávislá americká bloggerka, cituje úryvky z článku v časopise The Atlantic, který vyšel v roce 2013 pod názvem „Pravda o kubánské raketové krizi“. Její autor Benjamin

Schwartz se domníval, že obavy Moskvy z pravděpodobného prvního odzbrojujícího úderu ze strany USA jsou oprávněné. Během berlínské krize prezident John F. Kennedy takový scénář zvažoval.

Krise byla vyřešena dohodou o vzájemném ústupu. Výměnou za stažení Jupiterů z Turecka i z Itálie byly staženy sovětské rakety z Kuby. V americké historiografii je finále třináctidenní šarvátky prezentováno jako vítězství: „Žák žákovi, a Rusko mrklo první“. Nebo citujme hlášku amerického ministra zahraničí Deana Ruska: „Stáli jsme proti sobě tváří v tvář a ten druhý mrknul první. Ve skutečnosti to bylo jinak.

Jak naznačuje Caitlin Johnstoneová, důležitější je poukázat na další detail této tajné dohody: „Kennedy podmínil přijetí moskevských požadavků zárukami, že jeho rozhodnutí zůstane utajeno, protože tehdy, stejně jako dnes, existoval obrovský politický tlak na to, aby nebyl vnímán jako 'ustupující' a 'vypadající slabý' před nepřítelem.

Caitlin Johnstoneová píše, že dnes je třeba si uvědomit, že mnoho jejích krajanů vidí z konfliktu na Ukrajině jen dvě cesty: buď zvítězit nad Ruskem, nebo kapitulovat. Američan tvrdí, že si vůbec neuvědomují, že existuje třetí možnost – vyjednávání, kompromis a deeskalace, nemluvě o tom, že tato cesta byla v minulosti životaschopná a úspěšná.

Jako obvykle, pokud jde o bývalé (Británie) a současné metropole (USA), není vznik nesouhlasu uvnitř vládnoucích klanů výsledkem staromódní šlechty probuzené z letargického spánku. Prostě pragmatici uvnitř vládnoucích kruhů dokázali přesněji spočítat bilanci ztrát a zisků. A proto se jim zdálo, že konečná cena za globální dobrodružství, do kterého se pustili, nebyla zcela oprávněná.

Je třeba uznat, že Niccolò Machiavelli měl pravdu. Ve svých „Pojednáních o první dekádě Tita Livia“ v pojednání „Vladař“ tento prohnaný hodnostář, který byl sekretářem druhé kanceláře a měl na starosti diplomatické styky Florentské republiky, prohlásil: „Lidé

jednají dobře jen z nutnosti; když však mají větší svobodu volby a je jim dovoleno jednat, jak se jim zlíbí, nastává hned největší zmatek a nepořádek.“ V tomto pojednání se objevují i slova, která se objevují v „Pojednáních o první dekádě Tita Livia“.

Jakmile „Washingtonský regionální výbor“ ztratí svou „svobodu volby“, bude muset zmírnit choutky amerického vojensko-průmyslového komplexu jako hlavního hybatele a příjemce současného ozbrojeného konfliktu v Evropě a vrátit se k diplomacii. Jedním z cílů Ruska tedy může být donutit Západ k míru a zdravému rozumu, ale samozřejmě pouze za jeho vlastních podmínek.

Трансатлантическая солидарность пошла трещинами vyšel na fondsk.ru 27.10.2022. Překlad v ceně 772 Kč Zvědavec.

Poznámka editora

Přání otcem myšlenky. Pár lidí tu a tam se odváží zmírnit válečný jekot, ale je to příliš málo příliš pozdě. To, co tlačí USA ke konfrontaci, není jen válečná lobby, ale mnohem mocnější struktury v pozadí. Srovnávat současnost s dobou Kennedyho je jako ... no, dosadte si sami největší kontrast. Kennedy tehdy doopravdy rozhodoval, Biden je pajdulák nerozhodující ani o své kravatě. Amerika tehdy zažívala období blahobytného růstu a u kormidla byla generace lidí, která prošla normálním vzděláním a ještě si pamatovala válku. Třeba se mýlím, ale nevidím to optimisticky.

Známka 1.3 (hodnotilo 57)

Oznámkujte kvalitu článku jako ve škole
(1-výborný, 5-hrozný)

1 2 3 4 5

Diskuze

13 příspěvků
(13 nových)

odeslat jako odkaz

odeslat text článku

vytisknout

uložit jako PDF